

ALICE TARBUCK

EEN BETOVERING IN DE NATUUR

Een jaar
(en zes eeuwen)
magie

Een jaar leven met de natuur, inclusief spreuken, bezweringen en rituelen

We kennen heksen als voetnoten in de geschiedenis – van middeleeuwse heksen die op de brandstapel belandden tot de opleving van hekserij in de jaren zeventig. Maar langzaam treden ze uit de schaduwen van het verleden. Heksen zijn terug. Ze zijn feministisch, onafhankelijk, geïnteresseerd in persoonlijke ontwikkeling en in het verantwoord omgaan met de aarde.

In *Een betovering in de natuur: Een jaar (en zes eeuwen) magie* beschrijft Alice Tarbuck wat het betekent om een hedendaagse heks te zijn. Waar ‘heks’ voorheen een gevaarlijke – en vaak dodelijke – beschuldiging was, gebruiken mensen de term nu vol trots om zichzelf te definiëren. Terwijl de wereld om ons heen steeds complexer wordt en we geconfronteerd worden met een ecologische, maatschappelijke en wereldwijde gezondheids crisis, beleeft hekserij een heropleving. Magie is terug!

‘Voor mij heeft het woord “heks” altijd geklonken als spannend, stoutmoedig en onafhankelijk. Het lijkt een scheldwoord, maar wij reclaimen dat en laten zien dat het juist staat voor iets krachtigs.’ – Susan Smit in *Flair*

‘Met dit boek heb je een hedendaagse handleiding voor magie in handen en reis je door de geschiedenis van hekserij.’ – *HX Magazine*

Dr. Alice Tarbuck werkt als wetenschapper aan de universiteit van Dundee in Schotland. Zij deed onderzoek naar hekserij en ze is oprichter van *Toil and Trouble*, waar ze cursussen voor hedendaagse heksen organiseert.

www.uitgeverijorlando.nl

ALICE TARBUCK

Een betovering in de natuur

Een jaar (en zes eeuwen) magie

Vertaald uit het Engels
door Saskia Peterzon-Kotte

uitgeverij
ORLANDO

INHOUD

<i>Inleiding</i>	9
<i>Een opmerking over betoveringen en ander magisch gedrag</i>	18
SEPTEMBER: Wildplukken	24
Een kruidige frisdrank tegen koorts en hitte	47
OKTOBER: Samhain en praten met de doden	50
Een nieuw altaar zegenen	74
NOVEMBER: Seksuele magie	79
Een helend ritueel tegen winterkwaaltjes en -pijntjes	101
DECEMBER: Midwinter en magie in het donker	104
Een bezwering voor hoop in donkere tijden	127
JANUARI: Het weer ruiken	131
Een ritueel tijdens volle maan	154
FEBRUARI: Elfen	158
Een betovering voor het weer	182
MAART: Heksen, geld en protest	184
Een talisman voor geld	200
APRIL: Heksen worden dieren	202
Een betovering om jezelf te zuiveren van bitterheid	225

MEI: Magie op het land	228
Ecologische rituelen	249
JUNI: Midzomer en lichtmagie	252
Een betovering om licht op te slaan	267
JULI: Waarzeggen en divinatie	269
Een bezwering tegen angstgevoelens	288
AUGUSTUS: Bescherming en sympathische magie	291
Een ritueel om ergens van af te komen	313
<i>Ten slotte: September, opnieuw</i>	316
<i>Dankbetuigingen</i>	321
<i>Meer lezen</i>	323
<i>Noten</i>	325

INLEIDING

Op een avond, in de late avondschemering, loop ik naar huis. De omtrekken van de huizen hellen opzij langs de weg, waar donker honingkleurig licht op schijnt. De zon is weg, maar heeft haar gloed achtergelaten. Stilletjes, op geruisloze schoenen, beweeg ik als een schaduw langs de keurig onderhouden tuinen. Ik ben er, maar ook weer niet.

Er trippelt iets achter me en ik draai me om in de veronderstelling dat het een hondje is en dat zijn baasje wel achter hem zal lopen. Maar er zijn geen mensen op straat, en wat er achter me aan rent, zo dichtbij dat ik hem zou kunnen aanraken als ik zou bukken, is een vosje. Misschien is hij wel een beetje ziek. Of heeft hij honger. Hij gedraagt zich hoe dan ook raar, zelfs voor een stadsvos: in zijn gang is niets te bespeuren van de gebruikelijke, snuffelende behoedzaamheid. Maar hij ziet er best gezond uit, met zijn glanzende vacht, zijn volle staart en ongeschonden oren.

Ik blijf doorlopen, en hij blijft ook doorlopen. Ik ben een beetje bang dat hij me zal bijten, maar hij is zo mooi en de hele situatie is zo ongebruikelijk dat ik mijn angst opzijzet, min of meer. Ik praat zachtjes tegen hem: ik vraag hoe het met hem gaat, wat hij aan het doen is, of hij op weg is naar het park achter mijn huis, of hij een boodschap voor me heeft – nee, natuurlijk niet – en of hij een leuke dag heeft gehad. Eigenlijk van die vragen die je aan een collega zou stellen, of aan iemand die naast je zit in de trein. Hij geeft geen antwoord, maar blijft in de schaduw van de muur lopen, vlak achter me.

Als ik de hoek omsla naar mijn straat, doet hij dat ook. Ik vraag me af of hij deze kant op gaat om bij de spoorbrug te komen. Maar

dan zou hij net zo goed door het hek van het park kunnen glippen. Hij is prachtig en lijkt woest en vreemd op te gloeien in het gedempte licht. Hij ziet eruit alsof hij uit een verhaal is gestapt, maar natuurlijk zijn de straten net zozeer van hem als van mij en is hij geen mythe, met zijn glanzende vacht en sierlijke neus. Ik kom bij mijn huis en verwacht half en half dat hij met me meeloopt over het pad om binnengelaten te worden voor het avondmaal. Maar dat doet hij niet. Hij blijft bij mijn hek zitten en kijkt naar me tot ik mijn deur openmaak. Ik kan hem niet meer zien als ik binnen ben, maar ik kan zijn aandacht door de voordeur heen voelen. Ik blijf een ogenblik achter de geruststellend stevige deur staan en haal adem. Ik ben bang geweest, besef ik – ik ben het niet gewend om vossen tegen te komen die dicht bij me willen zijn. Buiten op straat is alles stil.

Ik vraag iedereen hiernaar. Is dit iets normaals? Hebben andere mensen die vos ook gezien? Nee, niemand. De daaropvolgende weken kijk ik elke avond of de vos hier in de buurt is, of hij in het park of bij het station rondhangt. Natuurlijk zie ik hem nooit meer. Ik vertel het aan iemand bij mij op kantoor, die me over zijn koffiekopje heen aankijkt. ‘Je weet toch wel waarom jou deze dingen overkomen, hè?’ vraagt hij. ‘Dat komt doordat je een heks bent.’ Zomaar, nuchter, terloops, voordat hij weer aan het werk gaat. Hij is volkomen serieus en doet er totaal niet moeilijk over, en ik ben zo verbouwereerd dat mijn mond maar geen snedig antwoord kan vormen. Ik ben eenentwintig en dit is de eerste keer dat iemand me ooit een heks heeft genoemd.

Het is voor het eerst dat het iemand is opgevallen. En het is geen verdachtmaking, het is geen beschuldiging, het is niet eens een vraag. Gewoon een opmerking: een beschrijving van mij die hij het meest logisch vindt. En hij heeft nog gelijk ook. Ik ben een heks. Of beter gezegd, ik ben *iets*, op dat gebied. Heks-achtig.

Destijds voerde ik uitgebreide rituelen uit in stukjes Londens bos. Ik prevelde rijmende spreuken, of wat het ook waren, als ik me kwetsbaar voelde tijdens het lopen. Mijn keukenkastje lag vol met

rare dingen die mijn huisgenoten met argwaan bekeken, vooral als ik aanbod hen te helpen met hun problemen – kruidnagel ter bescherming, eikenbladeren voor wijsheid – en ik maakte bundeltjes van dingen en hing die dan overal in huis. Er waren nog heel veel andere woorden voor wat ik was, behalve heks: excentriek, een beetje een hippie, misschien, hoewel ik in die tijd een baan in het Londense bedrijfsleven had. Ik had geen coven of fluwelen jurken. Ik had geen altaar, of enig benul van een godin, geen flauw idee wat ik er ook maar mee deed – of zelfs maar wat ‘het’ was. Ik ging er absoluut van uit dat mijn gedragingen grotendeels heel normaal waren voor mensen die opgroeiden met Buffy en Harry Potter; geloofden we allemaal niet gewoon impliciet in magie? Was dit allemaal niet gewoon een soort verlengd spel, een weigering om kinderlijke dingen op te geven?

Die collega ging kort na zijn opmerking weg bij het bedrijf, ongeveer een jaar voordat ik er zelf ook wegging. We waren niet echt bevriend en ik betwijfel of hij zich nog herinnert wat hij heeft gezegd. Maar ik nam het volledig ter harte, ging naar huis en dacht erover na toen ik in bed lag. Dát was ik, besepte ik. Of dat was in elk geval een benaming voor iets wat ik voelde, een aantal dingen die ik deed, de manier waarop ik in de wereld wilde staan. Er was niet alleen een naam voor, ik kon het ook gebruiken als ik wilde. Het was een geschenk, die opmerking; het complexe geschenk van iemand anders die ons iets geeft wat we zelf nog niet in de gaten hebben. Het was een schok, misschien voelde ik me er zelfs wel een beetje kwetsbaar door, maar het was iets waarvan ik niet had geweten dat ik het móést horen.

Mannen die vrouwen ervan beschuldigen dat ze heks zijn: dat is historisch gezien geen al te beste situatie, en ik vond het nogal gênant dat ik zelf niet had ingezien wat ik was. Maar het doet er eigenlijk niet toe waar het idee vandaan kwam, het gaat erom dát het kwam, dat ik me iets realiseerde over mezelf, iets over wat ik deed en geloofde, dat logisch voelde.

Goed, misschien zit jij daar met dit boek omdat je een heks bent, een kersverse of misschien een met jarenlange ervaring. Of misschien ook niet. Misschien weet je het nog niet zeker. Misschien hield je je wel met toveren bezig toen je klein was, en dacht je dat de wereld naar je zou luisteren als jij sprak. Misschien is het wel zo dat je steeds maar weer naar de zee toe getrokken wordt, of dat je ernaar hunkert om de heuvels in te gaan. Misschien zit je in het park naar de treurige, vertrapte madeliefjes te kijken en kun je soms wel huilen. Of misschien ook niet, als je ziet dat er ook nog een zonsondergang is die met rode vingers de platanen verandert in gouden bakens, en dat de wereld goed en groots voelt en boven je uitstijgt, waardoor je helemaal dreigt te worden overspoeld en overweldigd. Maar dat kan net zo goed nooit gebeuren. De wereld draait door met al haar voortdurende, woeste schoonheid en meestal knik je dan gewoon en je gaat verder met waar je mee bezig was. Maar misschien wil je ook wel een heleboel andere dingen voelen. Een scheutje magie. De wereld intrekken en misschien merken dat die anders is dan je had verwacht. Er misschien tersluiks, scheef, nieuwsgierig naar kijken.

Hekserij begint als ons lichaam aan de rand van onze zintuiglijke en linguïstische mogelijkheden belandt en het leven toch doorgaat. Het gebeurt als we beseffen dat we niet helemaal kunnen beschrijven hoe de bloemen op een avond tijdens onze vakantie roken, maar dat we die geur wel in onszelf kunnen vasthouden en hem zo weer kunnen oproepen. Als we proberen te beschrijven hoe de bloemblaadjes van de geranium het daglicht in zich kunnen vasthouden tot de laatste tel van de schemering, hoe ze op de een of andere manier met hun roodheid spelen alsof ze eigenhandig kunnen voorkomen dat het nacht wordt, en we beseffen dat we – al zouden we bioloog zijn en het mechanisme kunnen beschrijven, al zouden we dichter zijn en het lyrisch vorm kunnen geven, en al zouden we fotograaf zijn met fantastische lenzen – nooit echt goed, volledig en precies aan iemand anders zouden kunnen overbrengen welke ervaring we op dat moment hebben. De randen van de taal zijn scherp en verdraaien onze bedoelingen enigszins. Wat die ran-

den ons vertellen, als we ernaar luisteren, is dat er ervaringen zijn waar we niet met normale middelen over kunnen praten, tenminste, niet op een echt bevredigende manier. Dat zijn ervaringen die niet alleen over ons persoonlijk gaan, maar ook over relaties. Het zijn ervaringen van de wereld, in de wereld; het zijn ervaringen waarbij bloemen hun licht recht in onze ogen schijnen. Het zijn ervaringen waarbij we het gevoel krijgen dat we vol gaten zitten, alsof de wereld niet alleen dicht bij ons kan komen, maar ook echt tot ons door kan dringen, alsof wij Sint-Sebastiaan zijn en de wereld uit pijlen bestaat. De wereld doet dit: ze demonstreert ons, zo nu en dan, dat ze niet zomaar met ons verbonden is, dat ze geen netwerk is waarin we een ver, autonoom radertje zijn. Nee, ze *is* ons. En dan worden we erdoor overweldigd, doordrongen en getransformeerd. En op diezelfde manier dringen wij elke dag in de wereld door en transformeren die, ten goede of ten slechte. Telkens wanneer we handelen, en zelfs telkens wanneer we denken, vormen we de wereld en de wereld vormt ons, en daar is geen ontkomen aan. Het begrijpen van deze ontmoetingen is de taak van hekserij. Het leren hoe we in deze ontmoetingen kunnen binnentreden, hoe we ze kunnen oproepen, hoe we ze kunnen veroorzaken: dat is magie.

Magie gebeurt op al die momenten als de wereld en jij niet langer van elkaar gescheiden worden door welke barrière dan ook, of het nu je brein of je lijf is. Magie is voor mij vergelijkbaar met het rare fenomeen van lichaamstemperatuurweer: als de lucht in de zomer dezelfde temperatuur heeft als het bloed in je lichaam (37 graden Celsius). Als je in het Verenigd Koninkrijk of Nederland woont, is dat een relatief zeldzame ervaring, dus wordt het niet minder vreemd door herhaling. Je snapt waarschijnlijk wel wat ik bedoel. Door die temperatuur krijg je het gevoel dat, als je een gebouw verlaat en naar buiten gaat, de randen van je huid verdampt zijn. De lucht is onbeweeglijk en de temperatuur... nou ja, de temperatuur is precies hetzelfde als die van jezelf, en er is helemaal geen waarneembaar verschil. Het voelt alsof je gewoon naar buiten bent gegaan zonder dat je je huid om je heen hebt. Alsof de wereld gewoon pats-boem bij je binnendringt en jij daar op jouw beurt

volledig in binnendringt. Magie is voor mij het equivalent van dat gevoel. Het is de praktijk van het verwijderen van elke barrière die er bestaat tussen mijzelf en de absolute, volledige waarneming van de wereld door mijn lichaam heen. Dat soort weer geeft me het gevoel dat ik leef, het is opwindend, alsof ik mijn hielen van de stoep kan tillen en gewoon weg kan vliegen. Het zijn geweldige dagen, dat soort dagen, als ik me gewichtloos voel en toch volkomen op mijn gemak ben. Geen weerstand, niets dat tegen me aan duwt en me herinnert aan mijn lijf. Slechts... potentieel. Ik ben gemaakt van energie, van het netwerk van de grote, wijde wereld.

En als ik magie bedrijf, is dat hetzelfde. Het is het betreden van het bewustzijn van connectie, het afstemmen op datzelfde gevoel. Er is niets vreemders, en niets heerlijkers. Als zodanig is magie moeilijk om over te praten. Hekserij is, onder andere, een goede kapstok om dat soort ervaringen – die moeilijk te bespreken zijn – aan op te hangen. We weten niet precies hoe we ze anders onder woorden moeten brengen, dus gebruiken we er metaforen, metafysica en magie voor. En ik geloof oprecht dat ze magisch zijn, dat magie exact die ervaringen behelst. Door andere mensen te laten zien hoe ze die ervaringen kunnen krijgen, kunnen we allemaal die magie ervaren, we kunnen leren hoe we die kunnen beheersen en we kunnen de wereld op die manier tegemoet treden. Hekserij is, naar mijn overtuiging, de praktijk van het aangaan van een relatie met de wereld, het aanwenden van je eigen wil daarin en het leren hoe je ermee kunt werken op een manier die jouzelf en de wereld iets oplevert.

Hier volgt een verslag van een jaar waarin ik een poging waag om dat te doen. Ik beoefen al heel lang magie; vooral van die wilde, rare magie. Ik ben ook een verwoed verzamelaar en maak allerlei soorten ‘flauwekul’, zoals mijn moeder het zou noemen, van tincturen en siropen tot kruidenpreparaten om te gebruiken bij bezweeringen. Ik ben ook dol op de natuur en heb een academische achtergrond op het gebied van relaties tussen woorden en de omgeving.

Die verschillende praktijken komen samen in wat ik 'hekserij' zou noemen, wat voor mij een bundeling van het praktische, het spirituele, het academische, het magische en het intuïtieve in één is. Met de maanden van het jaar als uitgangspunt wil ik de opmerkelijke magie van de wereld delen, en van de manier waarop die glinstert en verandert als je erdoorheen loopt als heks, met je ogen wijd open. En natuurlijk kan dat niet gebeuren in afzondering. Ik word gefascineerd door iedereen die uit vrije wil heeft geprobeerd een dergelijk leven te leiden, van magiebeoefenaars tot schrijvers over de natuur, van tuiniers tot filosofen. Overal is magie, en het is van wezenlijk belang om die te vinden op ongebruikelijke plekken, want dat geeft me het gevoel dat er, onder alle alledaagsheid van de wereld, heldere constellaties bestaan van mensen die het begrijpen, die de wereld zien met al haar levendige details.

Het is ook belangrijk, vind ik, dat we luisteren naar de stemmen van degenen die zich in de loop van de geschiedenis bezighielden met hekserij of daarbij betrokken waren; van de van hekserij beschuldigde vrouwen die slachtoffer waren van de heksenprocessen in Europa en Amerika, die plaatsvonden tussen 1329 en 1750, en de strenge occultisten van de Renaissance, tot de recentere beoefenaars zoals degenen die wicca in de jaren veertig en vijftig nieuw leven inbliezen en de heksen van de vrije liefde in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. Alleen door hun schrijfsels en levens te bestuderen kunnen we een idee krijgen van wie wij in deze moderne tijd als heksen zijn, nu we een winkel binnen kunnen gaan om een glazen bol te kopen zonder dat er iemand raar van opkijkt. Nu we vragen kunnen stellen over sterrenbeelden en telefoonmedia, en prachtige occulte symbolen op ons lichaam kunnen laten tatoeëren. Voor die moeizaam verworven vrijheid is fel gestreden, en dat moet gevierd worden.

Maar ondanks al die bedrieglijke esthetische aspecten moet magie wel worden getemperd met enige kennis, met de cultivering van iets wat dieper gaat dan de sporadische gekleurde kaars en de sporadische breedgerande zwarte hoed. Want hekserij is een manier van denken met de planeet, het is een manier van met de wereld

meedenken om die te veranderen. Het maakt gebruik van alle diepe, mooie, vitale delen van jezelf. Hekserij is gebruikt bij politieke actie, om op te staan tegen machtssystemen, om regenwouden te beschermen en te vechten voor vrouwenrechten. Het is aangewend bij pogingen om dictators omver te werpen en ecologische rampen te voorkomen. Het heeft macht en kan praktisch worden toegepast. Het is ook, heel eerlijk, aangenaam. Er is niets fijners dan een klein stootje in je wereldbeeld dat je richting hekserij trekt, dat de wereld voor je open laat gaan en jou laat opengaan voor de wereld. Het is moeilijk om een wereld lief te hebben waar je van vervreemd bent geraakt, en afstand bewaren is vaak makkelijker dan radicaal de buitengewone verantwoordelijkheid op je te nemen voor wat om ons heen is. Heksen zijn bewoners van de wereld zoals die is, maar het kan een uitdaging zijn om onszelf te trainen om die zo te zien. We beoefenen onze magie vaak graag op mooie plekken: in groene weiden, bij heldere rivieren, in lieflijke huisjes met leisteen en rozen bij de voordeur. Maar het stikt op de wereld van de stadsbussen, dorre gewassen en miezerige grassprietjes die zijn platgetrapt door voetbalschoenen. Het wemelt er van de eekhoorns die bloembollen aanvreten, en van kapotte flessen op de stoep, achtergelaten kerstbomen, en hondenpoep. Het barst er van de zeemeeuwen, afbrokkelende flats, dure verwarming, vrienden die ons belazeren om een baantje en ziektes. Het is er vergeven van onzekerheid, zorgen, fascistische regeringen, continenten waar branden woeden, en de lange schaduw van een wereldwijde pandemie. De wereld is keihard en je kunt het gevoel krijgen dat het onmogelijk is om naar buiten te gaan en je erin te begeven, je lichaam ervoor open te stellen en erachter te komen dat het eigenlijk al openstaat, volkomen doorlaatbaar, en dat je de wereld naar binnen kunt laten sijpelen.

Dit boek is een poging om door het jaar heen te lopen en precies dat te doen. De wereld binnen te laten komen en te zien wat er gebeurt. Er staan na elke maand bezweringen, rituelen en recepten in, en samen vormen die een soort magisch patroon om je door het jaar te leiden. Er zijn gedeelten waarin aandacht wordt besteed aan

wat magie is en waarom het in de huidige vorm bestaat. Ik wilde de magie uitgraven en tegen het licht houden. Ik wilde mezelf en mijn betoveringen uit hun rustige, donkere privésfeer halen en me in de wijde wereld wagen. Ik wilde overal magie vinden en zien hoe het was; ik hoop dat jij ook van de reis geniet. Misschien ben je een heks. Misschien weet je dat nog niet zeker. Kom, treed naar buiten, de natuur in; alles wat je nodig zou kunnen hebben, zit al in jou, en de hele wereld is er klaar voor.

EEN OPMERKING OVER BETOVERINGEN EN ANDER MAGISCH GEDRAG

Dit boek is geen Grimoire, Boek der Schaduwen of toverspreukenboek. Dat zijn allemaal nuttige dingen, maar dit boek is anders. Er staan betoveringen¹ aan het eind van elke maand; soms zien die er meer uit als recepten en soms zijn het juist typische spreuken, rituelen of bezweringen die gepaard gaan met ceremonieel taalgebruik en voorwerpen. De reden dat dit geen spreukenboek op zich is, is dat ik uitga van twee hoofdprincipes. Het eerste is dat niemand de spreuken van een ander kan schrijven, en het tweede is dat magie steunt op de ontwikkeling en het gebruik van een persoonlijk symbolenregister – bezweringen zijn middelen om die symbolen te structureren.

Wat betekent het nu eigenlijk dat ik opper dat niemand anders spreuken kan schrijven? Maakt dat de bezweringen die ik hier noem niet een tikkeltje overbodig? Nou, niet echt. Ik geloof dat we aspecten van rituelen kunnen lenen: hun vorm, de hulpmiddelen die ervoor gebruikt worden, misschien de woorden, maar we moeten niet proberen om hele spreuken exact over te nemen. Het uitvoeren van anders bezwering is niet alleen een uitdaging, het is ook niet de meest effectieve manier om magie te bedrijven. Als magie de verandering van jezelf en de wereld door middel van het aanwenden van je wil en je aandacht is, dan betekent dat automatisch dat elke betovering, bezwering of spreuk, dat elke magische handeling volkomen persoonlijk is. Zelfs als we wel de bezweringen van iemand anders proberen na te doen, kunnen we nooit volledig anders energie nabootsen, evenmin als het tijdstip, de plaats of omgevingsfactoren die van invloed zijn geweest op de uitvoering ervan. Zoals je ook nooit echt kunt nabootsen hoe iemand anders het leven ervaart.

Betoveringen zijn in de westerse magie net zo uiteenlopend als wat dan ook, en hebben een complexe geschiedenis. Toch lijken ze op het eerste gezicht vaak wel op elkaar. Dat komt doordat ze bepaalde rituelen gemeen hebben, die gebaseerd zijn op een gemeenschappelijke oorsprong, zoals bijvoorbeeld het aanroepen van de vier elementen. Dit zijn sporen van het beoefenen van Hoge Magie in de lijn van de gardneriaanse en alexandrijnse magische tradities.² Veel van de bezweringen in algemeen verkrijgbare spreukenboeken volgen de rituelen die in die wiccatradities uiteen worden gezet, al hebben zij deze zelf ergens anders vandaan gehaald.

Het tweede punt is dat er bij het beoefenen van magie gewerkt wordt met symbolen. Met symbolen rangschikken en begrijpen we magie in de wereld. Het beoefenen van magie is vaak gestoeld op het begrijpen dat bepaalde verzamelingen van dingen (voorwerpen, kleuren, geuren, maanfasen) symbool kunnen staan voor ideeën, concepten of gewenste resultaten (rijkdom, geluk, vreugde) of daaraan gekoppeld kunnen worden. Mensen houden van symbolen: het Engels is, net als het Nederlands, een heel metaforische taal. We gebruiken vaak woorden en beelden om iets anders op te roepen, er iets anders aan te koppelen of er een andere betekenis aan te verlenen. Over veel van de symbolen zijn we het grotendeels eens en die zijn dan zo duidelijk dat we er niet eens meer bij nadenken: bijvoorbeeld dat de maan symbool staat voor de nacht, en dat de zon symbool staat voor de dag. Er zijn culturele symbolen die we doodgewoon aanvaarden: een kaart met een plaatje van een klavertjevier en de tekst 'succes met je nieuwe baan' behoeft geen enkele uitleg voor een Engelsman of Nederlander, maar kan voor iemand uit een andere cultuur heel bizar zijn. Klavertjesvier worden in de westerse cultuur al minstens sinds de middeleeuwen gezien als gelukssymbool, om onduidelijke redenen die misschien te maken hebben met het feit dat ze een relatief ongebruikelijke variant zijn van een plant met drievoudige blaadjes; het zou ook een overblijfsel kunnen zijn uit de ideeënwereld van de Kelten en de Druïden, die geloofden dat het dragen van klaver het ongeluk zou afweren en dat de drager misschien zou kunnen binnenkijken in het elfen-

rijk. De meeste mensen zijn niet op de hoogte van die gedetailleerde culturele kennis; we begrijpen en accepteren simpelweg dat een klavertjevier een gelukssymbool is, omdat algemeen aanvaarde symbolen nu eenmaal zo werken.

Waarom is dat belangrijk? Ik geloof dat je, om succesvol magie te bedrijven, een persoonlijk lexicon van symbolen moet begrijpen, bedenken en ordenen, dat je vervolgens kunt omzetten in gesproken woord of rituelen om daarmee je wil te sturen. Volgens de traditie lenen beoefenaars van Hoge Magie, zoals de Engelse occultist Aleister Crowley (1875-1947), symbolen uit verschillende wereldculturen en passen die toe op westerse magische praktijken. Die symbolen waren vaak afkomstig uit religies en praktijken die door westerlingen als mystiek werden beschouwd, zoals de kabbala, of uit Egyptische hiërogliefen, alchemie en andere symbolische alfabetten of systemen. Dat wegrukken van symbolen uit hun culturele context om ze in te voegen in de westerse magie is een nogal koloniale, imperialistische benadering die aangeeft dat de complexe religieuze en spirituele praktijken van andere culturen minder waardevol waren dan de occulte behoeftes van westerse beoefenaars. Toch zijn veel van die symbolen nu zo verweven met de hekserijcultuur dat ze veelvuldig opduiken. Vooral als je net begint met magie is het makkelijker om aandacht te besteden aan symbolen die al gebruikt worden dan aan het onmiddellijk creëren van die van jezelf, want juist dat creëren is het lastige deel! Symbolisme is een breed onderwerp en het kan ook nog eens vanuit heel veel verschillende hoeken worden belicht. Vanwege mijn eigen magiebeoefening en schrijversleven zie ik symbolen als een vorm van taal: als metaforen.

Magische symbolen werken net zoals metaforen. Een metafoor gaat uit van het idee dat de lezer weet wat zowel het voorwerp is als dat waarmee het wordt vergeleken, en daardoor de kenmerken van het een kan toewijzen aan het ander. Stel je voor dat je een bezwering wilt uitvoeren om rust te sturen naar iemand die het moeilijk heeft.

Wat voor iets zou je dan gebruiken? Wat voor soort voorwerpen zou je verzamelen? Daarbij komen bepaalde traditionele invloeden om de hoek kijken: zachte kleuren worden vaak beschouwd als troostrijk, dus misschien zoek je iets in pasteltinten. Je wilt misschien een voorwerp, een geur of een woord dat de persoon in kwestie vertegenwoordigt gebruiken: de naam, een foto, een kledingstuk of een haarlok. Misschien wil je rust oproepen met behulp van geuren, en in de aromatherapie wordt lavendel gezien als rustgevende geur. Als je eenmaal alles hebt klaargezet, wat zou je dan kunnen doen? Misschien praat je met een godin of een goddelijk wezen, als je daarin gelooft. Misschien focus je op het voelen van je energie en richt je die op de persoon in kwestie. Misschien herhaal je bepaalde woorden keer op keer totdat je het gevoel hebt dat de bezwering voltooid is. Misschien offer je iets, of schrijf je je intentie op en verbrand je die, of begraaf je die, of verzegel je die. Misschien doe je je ogen dicht en mediteer je bij een beeld van de persoon als die vrolijk en gelukkig is. Misschien teken je ergens een vredesteken op. Dat lijken allemaal heel natuurlijke dingen, omdat we zonder het te weten enorme hoeveelheden culturele kennis over hekserij hebben vergaard. Maar misschien wil je al die dingen wel helemaal niet doen. Degene die je rust wilt sturen, voelt die rust misschien wel door om vier uur 's nachts tegen een beukende speaker in een club te staan. Misschien weet je wel dat zijn of haar lievelingskleur oranje is, of misschien sturen jullie elkaar wel altijd een bepaalde emoji om te laten weten dat jullie veilig thuis zijn gekomen, dus misschien wil je nu een gigantische ananas tekenen en daarbij mediteren. Misschien stel je je die persoon niet voor in een vredig briesje, maar juist in woeste windvlagen omdat hij of zij, of jijzelf, van bulderende stormen houdt. Die symbolen werken misschien niet voor anderen, maar wel voor jou. Die bezwering hoeft heus niet minder efficiënt te zijn omdat hij afwijkt van de traditionele symboliek. Sterker nog, misschien is hij wel krachtiger omdat jij zelf elk element ervan hebt bepaald.

Dus is het van wezenlijk belang om een verklarend woordenboek te hebben van de symbolen die je wilt gebruiken: die van je-

zelf, en andere die je vindt en overneemt. En als je je altaar creëert, is het handig om daar voorwerpen op te zetten die niet per se overduidelijk magisch zijn, maar die jou kracht geven. De kracht van symbolen betekent vaak dat het gebruiken van je oude babykroes als offerbeker meer macht heeft dan een smetteloos porseleinen kopje met inscripties van esoterische symbolen. Alle magie is sterk persoonlijk, zelfs als die collectief wordt bedreven, en dus ben jij de enige die de juiste vormen en symbolen kan vinden om jouw wil in de wereld te brengen.

Daarmee omzeil je ook een hardnekkig probleem van magie: dat van de hulpmiddelen. Zoals bij alles zijn ook bij het beoefenen van magie materiële objecten nodig, en die willen mensen je verkopen. Voor heel veel mensen gaat magie beoefenen gepaard met een zwaar opgeklopt esthetisch ‘gevoel’ en hoewel ik dat niet wil afraden (en ik ook niet immuun ben voor mooie spullen) bestaan er ook ethische manieren van consumeren, en vrijwel geen van die aankopen is noodzakelijk. Geld is geen noodzakelijk onderdeel van magie: magie moet voor iedereen beschikbaar zijn.

Ik hoop dat de rituelen in dit boek je leren dat het beoefenen van magie een proces van zelfkennis en ontwikkeling is. Het is ook een uiterst serieus én een uiterst lachwekkend proces. Het is moeilijk uit te leggen hoe belachelijk je je voelt als je je realiseert dat ze boven in een dubbeldekker kunnen zien hoe jij in je woonkamer naakt je ochtendritueel staat te doen, tenzij je dat zelf hebt ervaren, maar neem het maar van me aan. Het is ook moeilijk te begrijpen hoe transformatiebetoveringen kunnen voelen en hoe raar het kan zijn om een relatie met symbolen aan te knopen en jouw wil te voelen.

Ik probeer de bezwingen in dit boek niet vastomlijnd te maken, want je moet ze zelf aanpassen. Misschien valt het je op dat ze nogal losjes geschreven zijn, met een bijna schandalig gebrek aan specifieke kenmerken als maanfasen en kleur. Dat is geen laksheid en het is ook niet per ongeluk: ik kan de maan gewoon niet zo vaak zien vanuit mijn flat. We zijn veelal stadsheksen, ons klimaat is raar,

onze horizon is klein en onze zonsondergang is een uitbarsting van vervuild roze licht.

Datzelfde geldt voor betoveringen waarvoor je moet wandelen of buiten moet zijn: ik probeer alternatieven te geven aan mensen die niet zo goed de natuur in kunnen trekken of zelfs de stad in kunnen gaan. Ik heb ook geen bezweringen met badrituelen toegevoegd: velen van ons hebben geen bad en sommige mensen kunnen trouwens niet eens baden. Vrijwel alle rituele magie die in bad wordt gedaan kan ook worden bereikt met een teil of een douche, en ik probeer overal te laten zien hoe dat mogelijk is. Ik gebruik veel kruiden voor mijn magie en ik pluk het grootste deel daarvan in het wild. Dat is een voorrecht van de plek waar ik woon, mijn lichamelijke mogelijkheden en mijn tijd. De bezweringen die ik hier beschrijf vragen meestal niet om grote hoeveelheden kruiden of esoterische zaken. Ik gebruik in dit boek ook geen vergif, al gebruik ik dat zelf wel voor mijn magie. Want wat ik zelf veilig en wel kan doen, als iemand die vertrouwen heeft in haar eigen kunnen, is niet per se ethisch om aan anderen aan te bevelen. Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor een hausse aan vergiftigingen, al zou ik me daardoor een betoverende rijke weduwe met geheimen voelen.

Magie is afhankelijk van onze discipline, onze toewijding, onze belangstelling. Het wordt gevoed door onze intuïtie, onze manier van leren, onze belangrijke momenten van vreugde en verdriet. Magie zit altijd in ons, ongeacht waar we zijn. Het gaat erom dat we ons ergens op afstemmen, verbinding maken, de manier verwezenlijken waarop we de wereld kunnen laten werken en die kunnen transformeren. Magie, en hekserij, zijn niet afhankelijk van materiële voorwerpen. We relateren dingen aan onszelf om ons effectief magie te laten bedrijven, maar die dingen kunnen vrijwel alles zijn. Lege pizzadozen, de kleurpotloden van ons kind, wat we maar voorhanden hebben. Heksen zijn pragmatisch. We zijn geïnteresseerd in het resultaat, niet in de precieze, zorgvuldige constructie van rituelen, hoe geweldig en leuk dat ook zou kunnen zijn. We beoefenen magie zo goed mogelijk, met wat we voorhanden hebben, en we erkennen dat alles op de wereld, van het mooiste tot het lelijkste, bestaat in relatie tot ons.